

TYTTÖ MOUHIJÄRVEN PUKARASTA

muistelee lähtöään kotikulmiltaan ja muuttoaan Nokialle.

Asuin 18-vuotiaaksi vanhempieni kanssa Pukaran perukoilla.

Yksi veljistäni, Taisto nimeltään, asui perheineen Karkussa. Hänen vaimonsa Aini kävi töissä Nokian Kutomossa (Nanso). Hän kulki junalla Karkusta Nokialle. Aini oli hommannut minulle työpaikan Nansosta ja niinpä eräänä marraskuun iltapäivänä v.-54 lähdin polkupyörällä ajelemaan kohti uutta elämää. Matkalaukkuun pakkasin vähän vaihtovaatteita ja eikun matkalaukku pyörän tarakalle ja matkaan, kohti Karkkua. Aamulla sitten junalla Nokialle. Asuin kaksi viikkoa Karkusssa, veljeni perheen luona, kunnes muutin Nokialle, setäni perheen omakotitaloon. Se sijaitsi Kankaantakana. Serkkuni Aila otti minut kämppiksekseen yläkertakammariin.

Olihan se melko jännittävä kokemus opetella töitä Nanson ompelimossa. Onnekseni sain rauhallisen Vierisen Eilan opastajakseni. Ensin hän opetti minut napinläpikoneelle, sitten nappikoneelle ja myöhemmin vielä kanttikoneelle ja päärmäyskoneelle. Näillä viimeksi mainituilla sitten jatkoinkin useamman vuoden. Kyllä jälkeinpäin olen Eilaa säälinyt, kun minua joutui opettamaan. Mutta kaikkea sitä oppii, kun on hyvä opettaja ja kova halu oppia.

Sieltä Kankaantakaa sitten kuljin talven kävellen, ja kevään koittaessa kävin ostamassa polkupyörän harjulla silloin olleesta pölkypyöräliikkeestä. Tämän polkupyörän ansiosta sain elämäni ensimmäiset sakotkin. Kerran ollessamma palaamassa töistä kotiin, sanoin Vierisen Eilalle: “Hyppäähän tarakalle, pääset Purranmäen alas.”

Eila vähän empi: “Jos tulee poliisit:” Sanoin: “Hyppää sinne vaan, ei kai täällä nyt mitään poliiseja kulje,” Niinpä huristelimme Purranmäen alas. Jossakin vaiheessa kaksi miestä polkupyörällä ohitti meidät ja mäen alla pysäyttivät. Osoittautuivat sitten poliiseiksi ja kirjoittivat minulle sakkolapun.

Kuvan ottanut Antti Lehtonen

Summaa en enää muista. Seuraavana päivänä sitä menin poliisilaitokselle maksamaan. Silloin oli poliisilaitos vielä Harjulla. Koitin tarkkaan katsella, ettei vain kukaan tuttu näe, että menen poliisilaitokselle.

Hyvin viihdyin työpaikassani ja mielestäni riittävästi palkkaakin sain, kun urakalla pääsi tekemään. Suurlakkokin kuuluu tuon ajan kokemuksiin v.-56. Hyvin myös viihdyin setäni perheen luona. Anna-tädin hyviä keitoksia sain syödäkseni ja Aila-serkun kanssa oli mukava asustella. Kotoiset oli siellä oltavat. Alkuun kävin usein viikonloppuisin kotona Mouhijärvellä, mutta kun alkoivat tanssireissut Tampereella kiinnostamaan, kotikäynnit harvenivat. Kesällä käytiin tansseissa Nokian lavoilla. Lauantaisin Kisalavalla ja sunnuntaisin Vihnuslavalla. Löytyihän sieltä se ensirakkauskin, mutta kyllä se pikkuhiljaa hiipui. Joskus käytiin myös Tampereella, Pyynikin lavalla ja Viikinsaareissa. Talvisin oli vuorossa VPK, Raittiustalo ja Ratinanlinna. Oli se vaan hauskaa aikaa.

Eräänä päivä, töistä tullessani, tuli perässäni romaaninainen. En häntä eteistä pidemmälle päästänyt, mutta siinä hän kertoi, että halusi povata minulle. Sattui takkini taskussa olemaan 10 markan seteli ja kysyin, josko hän sillä rahalla povaisi. Hän suostui ja istahti yläkerran rapulle. Kaivoi kortit esiin ja alkoi ladella kaikenmoista, mutta en niistä muuta muista, kuin että mies tulee suuren veden takaa. Kyllä hän lapsistakin jotakin kertoi, koska muistan ajatelleeni, etten niin paljon lapsia hanki. No, tulihan niitä kuitenkin neljä.

Sitä miestä sitten odottelin saapuvaksi Ameriikanlaivalla valtameren takaa. Odotin rikasta amerikanbaanaria, valtameren takaa, mutta tulikin köyhä poika Pyhäjärven takaa, soutuveneellä. Suuren veden takaa kuitenkin, mutta se onkin sitten jo eri tarina.

Kirjoittanut Pastorska